

মৰমৰ সন্তানসকল - শ্ৰেষ্ঠ হবলৈ সদায় শ্ৰীমত পালন কৰা, লক্ষ্মী-নাৰায়নো শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাই ইমান শ্ৰেষ্ঠ হৈছে।

প্ৰশ্ন: ভক্তিত গৌমুখৰ স্মাৰক কিয় ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে?

উত্তৰ: কাৰণ, সংগমযুগত পিতাই জ্ঞানৰ কলহ মাতাসকলক অৰ্পণ কৰিছে। তোমালোক মাতাসকলৰ মুখৰ পৰা জ্ঞানঅমৃত নিঃসৰিত হয়, যাৰদ্বাৰা সকলো পবিত্ৰ হয়, সেইবাবেই ভক্তিত গৌমুখৰ স্মাৰক সৃষ্টি কৰা হৈছে। তোমালোক গৌমাতা, তোমালোকে সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰা। সেইবাবেই স্মাৰক সৃষ্টি হৈছে।

গীত: নয়নহীনক পথ দেখুওৱা.....

ওম শান্তি।

সন্তানসকলে গীত শুনিলে। ভক্তিমাৰ্গৰ সন্তানসকলে পিতাক আহ্বান কৰে: আমি নয়নহীন, বুদ্ধিহীন হৈ গৈছো, আমাক পথ দেখুওৱা! তেওঁলোকে আপোন পিতাক আহ্বান কৰি কয়: হে প্ৰভু! তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। সকলো জীৱাত্মাই পিতাক স্মৰণ কৰে। আমি এই পতিত জগতত অতিকৈ দুখী। পদে-পদে উজুটি খাই থাকো। যলৈকে যাওঁ, তেওঁলোকৰ জীৱনী (অকুপেশ্চনৰ) বিষয়ে একো নাজানো। তেওঁলোক শিৱৰ মন্দিৰলৈ যায়, পিছে তেওঁলোকে নাজানে শিৱ কোন। যলৈকে যায়, মূৰদোঁৱাই প্ৰণাম কৰে। তেওঁলোকে নাজানে তেওঁ কোন, কেতিয়া আহিছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়নৰ মন্দিৰলৈকো যায়, পিছে নাজানে তেওঁলোক কেতিয়া আহিছিল, কেনেকৈ ৰাজ্য-ভাগ্য লাভ কৰিছিল, একোৰেই জ্ঞান নাই। দিলৱাৰা মন্দিৰলৈ যায়, তাত আদিদেৱ আসনাধিষ্ঠ। পিছে, তেওঁলোকে নাজানে তেওঁ কোন। তেওঁলোকে জগদম্বাৰ কাষলৈ যায়, পিছে তেওঁ কেতিয়া আহিছিল, কি কৰিছিল, একোৰেই নাজানে। কেৱল, কেৱল মূৰ দোঁৱাই প্ৰণিপাত কৰে। তেওঁলোকে প্ৰাৰ্থনা কৰে: সন্তান দিয়া! মোক এইটো দিয়া, সেইটো দিয়া! ইয়াৰ বাহিৰে তেওঁলোকে একোকেই নাজানে। তেওঁলোকে গৌমুখলৈ যায়, কিমান কষ্ট কৰি চিৰি বগায়, পিছে নাজানে তাত কি ৰখা হৈছে! পাথৰ কাটি গৌমুখ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে; কথিত আছে, গৌমুখৰ পৰাই গঙ্গাৰ উৎপত্তি। পিছে, জানোৱাৰৰ মুখৰ পৰা অমৃত নোলায়। তেওঁলোক তীৰ্থযাত্ৰালৈ যায়, পিছে তেওঁলোকে কাৰো অকুপেশ্চন নাজানে; কেতিয়া আহিছিল, আহি কি কৰিছিল - সেয়াও নাজানে। তেওঁলোকক কিয় পূজা কৰা হয়, সেয়াও নাজানে। বুদ্ধিহীন হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকে আহ্বান কৰে: 'হে প্ৰভু, হে বাবা'। কাৰণ, তেওঁ হ'ল সকলোৰে পিতা। মনুষ্যৰ পিতা তিনিগৰাকী-এজন হ'ল সকলো আত্মাৰে পিতা শিৱ। দ্বিতীয়জন প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা, মনুষ্যসৃষ্টিৰ ৰচয়িতা, মনুষ্যজগতৰ

আনুৰাধিক বৃক্ষৰ সৃষ্টিকৰ্তা। তৃতীয়তে, লৌকিক পিতা। ভক্তসকলে ভগৱানক স্মৰণ কৰে: আঁহা, দৃষ্টিহীনজনক পথ দেখুওৱা, যাতে আমি সৰ্বদা তেনেকুৱাই হৈ থাকিব পাৰোঁ। এই কলিয়ুগ হৈছে দুঃখধাম। সত্যযুগক সুখধাম বোলা হয়। য'ৰপৰা আমি আত্মাই বিশ্বনাটৰ চৰিত্ৰ অভিনয় কৰোঁ, তাকেই শান্তিধাম বুলি কোৱা হয়। আত্মাই এই শৰীৰৰ চোলা (বাজা) বা এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰ ইয়াতে পায়, যাৰ দ্বাৰা আত্মাই কৰ্ম কৰে। আত্মা অবিনাশী, শৰীৰ বিনাশী। আত্মা পাৰলৌকিক পৰমপিতা, পৰমাত্মাৰ সন্তান। শৰীৰ লৌকিক পিতাৰ সন্তান। আত্মাৰ পিতা এজনেই, তেওঁক স্মৰণ কৰিলে আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হয়। অসীম শান্তি আৰু সুখৰ আশীৰ্বাদ কোনো মনুষ্যৰ দ্বাৰা পাব নোৱাৰি। লাগিলে যিয়েই নহওক, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰকো দেবতা বুলি কোৱা হওক, পৰমাত্মা এক শিৱ। শিৱ পৰমাত্মায়ে নমঃ, ব্ৰহ্মা পৰমাত্মায়ে নমঃ বুলি কোৱা নহয়। গতিকে, মন্দিৰত পূজিত হোৱা দেৱ দেৱীৰ অকু্যপেচন কোনেও নাজানে। সৰ্বোচ্চ পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ। তাৰ পাছত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰৰ ৰচনা। শিৱ নিৰাকাৰ, শঙ্কৰ আকাৰী দেৱতা। পৰমাত্মা এক, - এয়া প্ৰথমেই বুজিব লাগে। প্ৰথমতে, পিতাক জানিব লাগে যি পিতাই স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰে। মনুষ্যইতো ভক্তিৰ পথত খোজে-খোজে উজুতি খায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ন স্বৰ্গৰ মালিক। তাত সৰ্বদা সুখেই সুখ। ইয়াত সকলো দুখী। এই বিশ্ব পতিত। সত্যযুগত ভাৰত পবিত্ৰ গৃহস্থ্য আশ্ৰম আছিল; যেনে ৰজা-ৰাণী, তেনে প্ৰজা - সকলো পাবিত্ৰ। পতিতক পবিত্ৰ বনোৱাজন পৰমপিতা পৰমাত্মা। ৰাধা-কৃষ্ণ সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী যি স্বয়ম্বৰৰ পাছত লক্ষ্মী-নাৰায়ন হয়। স্বৰ্গক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়। এতিয়া, এই পিতাই ভাৰতমাতা সকলৰ দ্বাৰা সকলোকে পবিত্ৰ কৰিছে। ভাৰতমাতা সকলৰ ওপৰত জ্ঞানৰ কলহ ৰখা হৈছে। ভাৰতত পাবিত্ৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া, অপবিত্ৰ ৰাজ্য। গৃহস্থ্য ধৰ্ম্মৰ পৰিবৰ্তে গৃহস্থ্য অধৰ্ম্ম হৈ পৰিছে। পুনৰায় কৰি তুলিবৰ বাবে পিতাৰ আগমণ হৈছে। পিতাই আত্মাক কয়, 'মই পৰমপিতা পৰমাত্মা আহিছোঁ'। বহুকাল ধৰি আত্মা-পৰমাত্মা নিলগে থাকিল.....তোমালোক বহুকাল ধৰি আঁতৰি আছা। এতিয়া একেবাৰে ৰোগী, পতিত, কড়িতুল্য হৈ পৰিছা। আকৌ মোৰ দৰে হ'বলৈ ইচ্ছা কৰা যদি পূৰুষাৰ্থ কৰা। এই ভাৰতমাতা শক্তিৰ অৱতাৰ। শিৱবাবাক নিজৰ পিতা হিচাপে মান্যতা দিয়ে। তেওঁৰ সৈতে যোগযুক্ত হ'লে শক্তি লাভ হয় যাৰ দ্বাৰা ৫ বিকাৰ জিনি (জিকি) মায়াজিত, জগতজিত হ'ব পাৰি। এয়া হৰা-জিকাৰ খেল। এই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল বুজি তুমি চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'ব পাৰা। পিতাইহে স্বৰ্গৰ বাবে পবিত্ৰতা, সুখ-শান্তিৰ আশীৰ্বাদ দিয়ে। এয়া ৰাজযোগ, হঠযোগীয়ে ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে।

এতিয়া, তোমালোক সন্তানসকলে শ্ৰীমত লাভ কৰিছা, যাৰদ্বাৰা তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হৈছা। ৰাৱন মতৰ দ্বাৰা তোমালোক ভ্ৰষ্ট হোৱা। ভাৰতে ৰাৱন মতত চলি ইমান দুখী, কষ্টাল হৈ পৰিছে। জগদম্বাই সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰিছিল, তেৱোঁ মাতৃ আছিল। জগদম্বাই শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা ভাৰতত স্বৰ্গ নিৰ্মাণ কৰিছিল, সেইবাবেই তেওঁৰ ইমান মহিমা কৰা হয়। পৱিত্ৰতাৰ অবিহনে তোমালোক পবিত্ৰ বিশ্বৰ মালিক হ'ব নোৱাৰিবা। আধাকল্প ভক্তিমাৰ্গ চলে। এতিয়া পিতাই কৈছে, পুনৰায় বিশ্বৰ মালিক হ'ব বিচৰা যদি, আঁহা।

এতিয়া, শ্ৰীমত পাইছা যেতিয়া, সেই পথত চলিব লাগে। মোৰ কেবল এক শিৱবাবা, আৰু কোনো দ্বিতীয় নাই..... মনুষ্যইতো ৮৪ জন্ম লয়। তোমালোক শক্তিৰূপ। শিৱবাবাৰ লগত যোগযুক্ত হ'লে

তোমালোকে শক্তি পাবা। অন্যথা, কেতিয়াও স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব নোৱাৰিবা। পাৰলৌকিক পিতাৰ দ্বাৰা ২১ জন্মৰ আশীৰ্বাদ কেবল সঙ্গমযুগতহে পাব পাৰি, সেইবাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। তেতিয়া, পুনৰায় স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব পাৰিবা।

এয়া ৰাজযোগৰ পাঠশালা। ভগৱানে কয়, 'সন্তানসকল, মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক ৰজাৰো ৰজা, স্বৰ্গৰ মালিক হ'বা'। যদি কেবল পৰমাত্মা পিতাক স্মৰণ কৰা, তোমাৰ অন্তঃমতিয়ে গন্তব্যস্থলত উপনীত কৰাব। পিতাই সুখধামলৈ পঠাই দিব। পিতাই কয়: ময়েই তোমালোক সকলোকে শান্তিধাম, সুখধামলৈ লৈ যাওঁ। সত্যও ত্ৰেতাত এই ভক্তি আদি নাথাকে। তাত ২১ জনম অৱধি অপৰিসীম সুখ। এতিয়া পিতাই কয়: ৰাবনজিত হোঁৱা, বিকাৰৰ বাবে বিবাহ কৰি নিজৰ দুৰ্যোগ মাতি অনা হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাই অধ্যাদেশ (অৰদিনাঙ্গ) জাৰী কৰিছে যে পবিত্ৰ হ'লেহে জগতৰ মালিক হ'ব পাৰিবা। এই দুঃখধামৰ পৰা শান্তিধাম, সুখধামলৈ যাব খুজিছা যদি এই কথা বুজিবলৈ চেষ্টা কৰা।

তোমালোকে জানা, পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনো মনুষ্যকে ভগৱান বুলি কোৱাটো ভুল। ভগৱান এক। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে শিৱ পৰমাত্মা, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰ, লক্ষ্মী-নাৰায়ন আদি সকলোৰে জীৱনলিপি জানা। এতিয়া, তোমালোকে শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা এনে লক্ষ্মী-নাৰায়নৰ দৰে শ্ৰেষ্ঠ হ'ব পাৰা। পবিত্ৰ নিশ্চয়কৈ হ'ব লাগিব। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ শ্ৰীমতত এক পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলেও পবিত্ৰ হ'লে ২১ জনমৰ ৰাজ্য-ভাগ্য পাবা। কিমান সহজ কথা! এই কথা বুজি পালে তোমালোকে ভক্তিৰ উজুটিৰ পৰা, কান্দোন-কাটোনৰ পৰা ২১ জন্ম বাচি থাকিব পাৰিবা। সত্য যুগৰ স্থাপন কেনেদৰে হয় বুজাব লাগে আৰু তাৰ পাছত এই চক্ৰ কেনেদৰে ঘূৰে? সম্পূৰ্ণ বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল বুজিব লাগে। এই কথা মনুষ্যইহে বুজি পাব। এক পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। সকলোৰে প্ৰতি দয়া কেবল এক পিতাৰ দ্বাৰাহে সম্ভৱ। তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ। তেৱেঁই এই মাতাসকলক জ্ঞান-কলহ প্ৰদান কৰে, যাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকক সকলোৱে পবিত্ৰ কৰি তুলিব পাৰে। পানীৰ গঙ্গাই কাকো পবিত্ৰ কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোক গৌমাতা, যি জ্ঞানৰ কলহ লাভ কৰে। এয়াতো অধ্যয়ন, যাৰদ্বাৰা দেৱতা হ'ব পাৰি। ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, আৰু শূদ্ৰ - এয়া হ'ল বৰ্ণ। এনেদৰেই ৮-৪ জন্মৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এই চক্ৰৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা-ৰাণী হ'ব পাৰা। অাচ্ছা!

বাপদাদা আৰু মিঠা জাগদম্বা মাৰ কল্পৰ পাছত পুনৰায় মিলিত হোৱা সন্তান সকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰনাৰ বাবে মুখ্য সাৰ

(১) পবিত্ৰতাৰ বলৰ দ্বাৰা শ্ৰীমত পালন কৰি ভাৰতক স্বৰ্গ নিৰ্মাণৰ সেৱা কৰিব লাগে। সকলোকে এক পিতাৰ অধ্যাদেশ শুনাব লাগে যে পবিত্ৰ হ'লেহে পবিত্ৰ বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰিম।

(২) প্ৰতিজনক তিনি পিতাৰ পৰিচয় দি দুঃখধামৰ পৰা শান্তিধামলৈ যোৱাৰ পথ দেখুৱাব লাগে। অনাই-বনাই ঘূৰি ফুৰাৰ পৰা পৰিত্ৰাণ কৰিব লাগে।

বৰদান :- এক সৰ্ব্বশক্তিমানৰ সঙ্গৰ অনুভূতিৰ দ্বাৰা সৰ্ব্বপ্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰিব পৰা তৃপ্ত আত্মা হোৱা।

য'ত সৰ্ব্বশক্তিমান পিতাৰ উপস্থিতি থাকে, তাত সৰ্ব্বপ্ৰাপ্তি স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে উপলব্ধ হয়। যেনেকৈ বীজৰ ভিতৰত সম্পূৰ্ণ বৃক্ষ অন্তঃনিহিত হৈ থাকে, ঠিক তেনেদৰে সৰ্ব্বশক্তিমান পিতাৰ সঙ্গত থাকিলে, সদা-সমৃদ্ধ, সদা-তৃপ্ত, সদা-সম্পন্ন হ'ব পাৰি। কেতিয়াও কোনো কথাতে বলহীন নহ'ম, কেতিয়াও কোনো অভিযোগ নাথাকিব, সদা-সম্পূৰ্ণ স্থিতিত স্থিত হ'ম। কি কৰোঁ, কেনেকৈ কৰোঁ আদি অভিযোগ নাথাকিব। প্ৰশ্নৰ লানি নোহোৱা হ'ব। যি সদা পিতাৰ লগত থাকে, তেওঁ পিতাৰ লগতেই উভতি যাব।

শ্লোগান: যেনেদৰে নয়নত জ্যোতি সমাহিত হৈ থাকে, ঠিক তেনেদৰে বুদ্ধিত শিৱপিতাৰ সোঁৱৰনি সদায়েই সমাহিত হৈ থাকক।

মাতেশ্বৰীৰ অমূল্য বচন

(১) জ্ঞানদাতাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত নবীন জ্ঞানৰ মুখ্য বিষয়

আমি মনুষ্য আত্মাই প্ৰথমতে কি মুখ্য বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে, যাৰ ওপৰত অতি মনোযোগী হ'ব লাগে। প্ৰথমতে, গভীৰ নিশ্চয় ৰাখিব লাগে কোনে আমাক পঢ়াই আছে। দ্বিতীয়তে, আমি সকলো মনুষ্য আত্মা আৰু পৰমপিতা পৰমাত্মা আমাৰ পিতা। আত্মা আৰু পৰমাত্মা ভিন্ন। তৃতীয়তে, ঈশ্বৰ অন্তহীন নহয়। ঈশ্বৰ সৰ্ব-ব্যাপিও নহয়। এই জ্ঞান আমি বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। এই বাবেই আমাৰ জ্ঞান আনতকৈ পৃথক। যদিও বিশ্ববাসীয়ে ভাবে যে তেওঁলোকৰ পৰমাত্মাৰ জ্ঞান আছে, তেওঁলোকক কি জ্ঞান লাভ কৰিছে বুলি সুধিলে ক'ব, ঈশ্বৰ সৰ্ব-ব্যাপি। এতিয়া, পৰমাত্মাই কয়, মোৰ জ্ঞান মোৰ দ্বাৰাহে প্ৰাপ্ত হয়, যেনেকৈ উকিলৰ উকালতি, চিকিৎসকৰ দ্বাৰা চিকিৎসা বিদ্যা শিকিব পাৰি। বহুতো উকিল আছে, এজনৰ পৰা নিশিকিলে, আন এজনৰ পৰা শিকিব পাৰি। এজন চিকিৎসকে শিকাৰ নোৱাৰিলে, আন এজনৰ পৰা শিকিব পাৰি। পিছে, এই ঈশ্বৰীয় জ্ঞান পৰমাত্মা অবিহনে আন কোনো মনুষ্য আত্মাই শিকাৰ নোৱাৰে, লাগিলে তেওঁ সাধু, সন্ত, মহাত্মা যিয়েই নহওক। তেনেহ'লে আমি কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিম যে তেওঁলোকে পৰমাত্ম জ্ঞান লাভ কৰিছে? চতুৰ্থতে, পৰমাত্মা যুগে যুগে নাহে। পৰমাত্মা কল্প-কল্পান্তৰৰ পিছত মাথোঁ এবাৰেই সঙ্গমযুগত অৰ্থাৎ কলিযুগৰ অন্তঃকাল আৰু সত্য যুগৰ আদি সঙ্গমৰ সময়ত ধৰালৈ আগমণ কৰে আৰু অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ কৰি আদি সনাতন ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে।

তেওঁলোকে আনকি এনেকৈও ক'ব খোজে যে গীতাৰ ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু তেওঁ দ্বাপৰ যুগত আহিছিল। এই সকলো কথাৰে প্ৰমাণ হ'ব লাগে যে গীতাৰ ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ নহয়, শিৱ পৰমাত্মাহে। তেওঁ দ্বাপৰত নাহে, সঙ্গমযুগতহে ধৰালৈ আহে। পঞ্চমতে, কোৱা হয় যে গুৰু অবিহনে ঘোৰ অন্ধকাৰ। এই গুৰু কোন? মনুষ্য সৃষ্টি ওলোটো বৃক্ষৰ কেনেদৰে হয় আৰু আমি পাঁচ বিকাৰৰ পৰা বিজয়ী কেনেদৰে হ'ম? ষষ্ঠতে, আমি পাণ্ডৱ সেনা, যাৰ সখা সাক্ষাৎ পৰমাত্মা আৰু তেওঁলোকেই বিজয়ী হ'ব। সপ্তমতে, পৰমাত্মা সৰ্বশক্তিমান। গতিকে যিয়েই পৰমাত্মাৰ সঙ্গত থাকে, তেৱেঁই পৰমাত্মাৰ জ্যোতি আৰু শক্তিৰ মুকুতধাৰী হ'ব পাৰে। এই সকলোবোৰ কথা বুদ্ধিত স্থিৰ কৰাকেই জ্ঞান বুলি কোৱা হয়।

(২) সৌভাগ্যশালী আৰু দুৰ্ভাগীয়া হোৱাৰ আধাৰ কি?

সৌভাগ্যশালী আৰু দুৰ্ভাগীয়া - এই দুয়ো শব্দৰ আধাৰ কি? আমি জানো যে সৌভাগ্যশালী কৰোঁতাজন পৰমাত্মা আৰু দুৰ্ভাগীয়া হোৱাৰ মূল মনুষ্য নিজেই। যেতিয়া, মনুষ্য নিজকে অসুখী বুলি ভাবে, তেতিয়া নিজকে দুৰ্ভাগীয়া বুলি ধৰি লয়। আমি ক'ব নোৱাৰোঁ: সৌভাগ্য বা দুৰ্ভাগ্য পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত হয়। এনেদৰে ভবাটো মূৰ্খতাৰ পৰিচায়ক। পৰমাত্মাইতো আমাক সৌভাগ্যশালী হোৱাৰেই ভাগ্য প্ৰদান কৰে। পিছে, সৌভাগ্য বা দুৰ্ভাগ্য নিজৰ কৰ্মৰ ওপৰতহে নিৰ্ভৰ কৰে। এই সকলোবোৰ মনুষ্যৰ সংস্কাৰৰ ভিত্তিতহে নিৰ্ধাৰন হয়। যেনেদৰে পাপ আৰু পুণ্যৰ সংস্কাৰ সৃষ্টি হয়, তেনেদৰেই ভাগ্য নিৰ্ধাৰন হয়। পিছে, প্ৰকৃত সত্য নজনাৰ বাবে পৰমাত্মাকেই দোষী কৰে। এতিয়া চোঁৱা, মনুষ্যই নিজকে সুখী ৰাখিবলৈ ভিন্ন-ভিন্ন মায়াৰ আহিলাৰ সৃষ্টি কৰিছে। সেই মায়াবী আহিলাৰ দ্বাৰা সুখ হৈছে, আৰু কোনোবাই সেই মায়াকেই ত্যাগ কৰি সন্যাস গ্ৰহণ কৰি সুখী অনুভৱ কৰিছে। অৰ্থাৎ, বিভিন্ন প্ৰকাৰেৰে সুখী হোৱাৰ চেষ্টা কৰিছ; যদিও, ফলাফল দুখৰ ফালেহে গৈছে। যেতিয়া সৃষ্টিত সীমাহীন দুখৰ সৃষ্টি হয়, ঠিক সেই সময়তে স্বয়ং পৰমাত্মা গুপ্তৰূপত আহি ঈশ্বৰীয় যোগ শক্তিৰ দ্বাৰা দৈৱী সৃষ্টিৰ স্থাপন কৰি সকলো মনুষ্য আত্মাকেই ভাগ্যশালী কৰি তোলে। আচ্ছা - ওম শান্তি।